

Тамара ГОЛОБОРОДЬКО – знана полтавська літераторка, авторка поетичних і прозових творів. Народилася 14 жовтня 1953 року в селі Яроші на Глобинщині. Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка (1975). Працювала вчителем української мови та літератури, педагогом початкової школи, журналістом у газетах “Зоря Приднір’я”, “Молода громада”, “Полтавський вісник”.

Друкувалася в періодиці, колективних художніх збірниках, видала книги “Не згасай, моя зоре любові” (1999), “Стежинами Божого слова” (2003, 2010), “Неотправленніє письма” (2006).

І ОДИН ЧОЛОВІК НА ДВОХ...

Невгадана історія

Вона і досі вродлива, хоч сивина зовсім вукрила її голову. Смаглява, чорноока, з гордою поставою. Здається, що й зморшки пасують їй – роблять обличчя привітним, усміхненим. Ми часто їздимо одним автобусом кожна у своє село і, щоб не нудьгувати, розмовляємо на різні жіночі теми: діти, город, консервація... Згадали якось давню газетну статтю про те, як один чоловік тут-таки, у нас, в Україні, обзавівся двома друзинами.

...Починалось усе до банального просто – одружений чоловік, батько трьох дітей, став зустрічатися з шістнадцятирічною студенткою. Зрозуміло, що дівчина незабаром завагітніла.

Утім, далі все пішло незвичним шляхом. Дружина, дізнавшись про це, сказала чоловікові, аби переходив до молодої, адже тут діти вже підросли, а там – мама ще сама дитина.

Майбутня юна мама мала теж свою думку. Я, мовляв, знала, що в тебе сім’я, тож і претензій не маю. Повертайся в родину, а я якось виплутаюсь.

Задумався чоловік, а тоді взяв та й привіз вагітну дівчину до своєї сім’ї. І зажили вони напрочуд дружно, чим, зрозуміло, потішали своїх односельців...

Моя співрозмовниця, хоч і слухала уважно, проте не сміялася, лише тихо мовила: – А у нас уже більше двадцяти років один чоловік на двох.

І розповіла свою таку надзвичайно цікаву історію життя.

...Вона розлучилася з чоловіком-п’яницею і залишилася сама з двома малими дітьми. Хоч мала постійну роботу і непоганий заробіток, та все ж у квартирі була потрібна чоловіча рука: то замок у дверях полагодити, то бал-

конну раму встановити. Попрохала якось колегу – чоловік тямущий, чуйний. Багато років працювали на одному підприємстві, жили в сусідніх будинках. Діти їхні спочатку до одного дитсадочка ходили, згодом до школи. Тож і дружили, бігали одне до одного в гості. Отак прийшов колега-сусід раз, удруге...

Тільки через рік про все дізналася його дружина. Але як жінка порядна й інтелігентна, вона не була суперниці вікна, не вчиняла сварки посеред вулиці. Вони просто один раз поговорили і все.

Минали роки. Підросли в обох родинах діти, а згодом і поодружувалися. Чоловік не залишав своєї сім’ї, а моя співрозмовниця не наполягала на цьому, бо такі не хотіла руйнувати сім’ю.

Отак і жили – і спільно, й нарізно.

Нещодавно вона захворіла, а провідати прийшла його донька. А тоді його прооперували в Києві, і її сини їздили, допомагали в усьому.

Вони удвох їздять на її дачу, вирощують ягоди й овочі, а тоді консервують – на дві сім’ї.

– Дехто називає мене нерозумною, – говорить супутниця. – Мовляв, треба було або прогнати його, нерішучого, або переманити до себе. Сказала якось, щоб не приходив більше, адже ми вже немолоді. Бачу, образився. Виходить, як молодший був та допомагав, то й потрібен був. А тепер старий, хворий, то й іди геть? А нещодавно прийшов до мене із букетом троянд. Хоч я добре знаю, які в нього статки. Отак і живемо: ні виправити нічого, ні повернути назад, ні зупинитися...

Вона замовкає, дивиться у вікно. Мабуть, розтривожила болючу рану. Треба заспокоїтись.

Хто щасливий у цій історії? Хто зловмисник? Невже винен чоловік, який не покинув сім’ї, не посиротив дітей, а крім того, не пиячив, не бешкетував, дбав про добробут

і благополуччя рідних. Чи можна звинувачувати дружину, яка роками мовчки спостерігала, як її чоловік іде до чужого під'їзду? Чи осуджувати ту, котра не наважилася стати розлучницею, не протиставляла себе дружині коханого і цим зберегла його сім'ю?..

Усі вони щасливі своєю глибокою мудрістю і любов'ю. Терплячістю і взаєморозумінням. Доля послала їм нелегке випробування, і вони з гідністю витримали його. Не побудували власного щастя на сльозах і руїнах чужого життя. Кожен жив для іншого.

Хто сказав, що щастя – легке? Любити завжди важко.

